

Capitolul 10

Cuprinsul

Capitolul 10.....	1
Învățătură despre căsătorie.....	1
„Lăsați copilașii să vină la Mine”	3
Tânărul bogat.....	4
Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu	5
Răsplata pentru ucenicia credincioasă.....	6
O nouă veste a morții și învierii Domnului.....	6
Dorința cărnii de a fi ceva	7
El a venit pentru a sluji.....	8
Vindecarea orbului de la Ierihon	8

În acest capitol Îl vedem din nou pe Domnul ca Slujitor credincios, care slujește neobosit și în ultima Sa călătorie spre Ierusalim dă învățătură despre multe lucruri importante.

În versetele 1-12 El vorbește despre valoarea căsătoriei, în versetele 13-16 despre valoarea copiilor și despre mentalitatea celor care vor să intre în Împărăție, iar apoi, în versetele 17-31, urmează instrucțiuni despre bunurile naturale. Pe tot parcursul, se arată ce a făcut omul din aceste lucruri.

Învățătură despre căsătorie

Marcu 10.1: Și, suindu-Se de acolo, a venit în ținuturile Iudeii și de cealaltă parte a Iordanului; și din nou s-au strâns mulțimi la El și, după cum obișnuia, din nou îi învăța.

La începutul acestui capitol vedem că Domnul vine din nou pe teritoriul Iudeii. Acolo se adună mulțimi de oameni și Domnul îi învață, așa cum era obiceiul Său de Slujitor credincios. Atât în adunarea mulțimilor, cât și în învățătura Domnului găsim cuvântul „din nou” sau „iarăși”. Dacă aplicăm gândurile legate de acest „din nou” sau „iarăși” la noi înșine, ne putem pune următoarele întrebări:

- Noi, ca și credincioși, venim împreună la El? Este nevoia inimii noastre de a fi cu El și de a fi învățați de El?
- Obișnuim și noi să „învățăm”, adică să explicăm altora Cuvântul lui Dumnezeu? Nu trebuie să avem darul de învățător pentru a face acest lucru. Într-o formă sau alta, bărbații, în special, se confruntă cu sarcina de a „învăța”. Fie în familie, fie în conversația cu necredincioșii sau în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Obiceiul de a învăța nu poate veni decât printr-o practică constantă.

Marcu 10.2-12: Și, venind la El fariseii, Îl întrebau, ispitindu-L: „Este permis unui bărbat să-și lase soția?” Iar El, răspunzând, le-a spus: „Ce v-a poruncit Moise?” Și ei au spus: „Moise

a permis să-i scrie o carte de despărțire și s-o lase”. Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Din cauza împietririi inimii voastre v-a scris el această poruncă. Dar, de la începutul creației, «Dumnezeu i-a făcut bărbat și femeie. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup»; astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Și din nou, în casă, ucenicii L-au întrebat despre aceasta. Și El le-a spus: „Oricine își va lăsa soția și se va căsători cu alta, comite adulter față de ea. Și dacă o femeie își va lăsa soțul și se va căsători cu altul, comite adulter”.

Încă o dată fariseii vin la Domnul pentru a-L ispiti. Ei orientează conversația spre relațiile conjugale și pun întrebări referitoare la căsătorie și divorț, sperând să-L implice în contradicții cu poruncile lui Moise.

Datorită importanței subiectului, Domnul răspunde la întrebările lor, în ciuda neseriozității fariseilor.

El le explică faptul că Dumnezeu a permis cartea de despărțire doar pentru că știa cât de împietrită poate fi inima oamenilor, pentru că știa cât de puțină bunăvoință există adesea pentru a ierta și cât de puțină dragoste pentru a acoperi greșelile celuilalt. Aici El se referă la ordinea pe care Dumnezeu o stabilise deja la începutul creației.

De asemenea, Dumnezeu a creat căsătoria, pentru că a vrut ca omul să fie fericit și pentru că este un lucru bun pentru el ([Geneza 2.18](#)). El a creat-o ca pe o relație de dragoste curată și profundă („lipi”, versetul 7) și de durată pe viață.

În acest context, este util să observăm că în Cuvântul lui Dumnezeu există instrucțiuni de dimensiuni diferite. Există instrucțiuni care au fost doar pentru timpul Legii. De asemenea, există instrucțiuni care se aplică doar pentru Adunare sau doar pentru timpul viitor al Împărăției de 1000 de ani. În afară de aceasta, există și principii și instrucțiuni care se aplică în toate timpurile. Când ne gândim la acestea, vorbim adesea de ordinea creației lui Dumnezeu.

Acestei ordini a creației îi aparține și căsătoria, pe care Dumnezeu a instituit-o înainte de căderea în păcat, cu principiul de bază din versetul 9: „Deci, ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. Prin urmare, gândurile lui Dumnezeu cu privire la căsătorie sunt valabile și astăzi, chiar dacă lumea gândește complet diferit despre aceasta și nu acționează în consecință.

Divorțul, așa cum este efectuat astăzi în mod oficial de către autorități, nu corespunde niciodată voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu, ca cea mai înaltă autoritate dintre toate, unește fiecare căsătorie încheiată pe pământ, adică o recunoaște. Prin urmare, este o încălcare a drepturilor lui Dumnezeu, dacă oamenii îndrăznesc să despartă ceea ce Dumnezeu a unit. Cartea de divorț, despre care fariseii I-au vorbit aici Domnului, nu are nici ea nimic de-a face cu aceasta.

Instrucțiunile lui Moise cu privire la scrisoarea de despărțire se găsesc în [Deuteronomul 24.1-3](#). În afară de aceasta, expresia se găsește în Vechiul Testament doar în [Isaia 50.1](#) și în [Ieremia 3.8](#), unde este vorba despre o infidelitate gravă a poporului lui Israel față de Dumnezeu.

Posibilitatea de a scrie o scrisoare de despărțire se aplica în situații excepționale, dar a fost din ce în ce mai mult exploatată de iudei și farisei în decursul timpului. S-a ajuns ca oamenii să se folosească de ea foarte repede și în ocazii minore. Domnul Isus condamnă această practică și, prin urmare, revine la intenția inițială binecuvântată a lui Dumnezeu, care a dat căsătoria pentru întreaga viață a doi oameni.

„Lăsați copilașii să vină la Mine”

Marcu 10.13-16: Și aduceau copilași la El, ca să-i atingă. Dar ucenicii i-au muștră pe cei care îi aduceau. Dar Isus, văzând aceasta, S-a mâhnit și le-a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei. Adevărat vă spun: Oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, nicidecum nu va intra în ea”. Și, luându-i în brațe, punându-și mâinile peste ei, i-a binecuvântat.

Cât de mult trebuie să se fi bucurat Domnului, când părinții au adus copilașii la El! Prin aceasta părinții au făcut cel mai bun lucru, pe care îl puteau face pentru copiii lor. Aducerea copiilor „la El” este cea mai frumoasă și mai importantă sarcină pentru părinți și pentru toți cei care au de-a face cu copiii. Pentru că pentru El, Prietenul copiilor, ei sunt prețioși și frumoși ([Faptele apostolilor 7.20](#)). Cât de bine este când părinții țin cont de acest lucru și apoi își cresc copiii în așa fel încât aceștia să-și croiască drumul în această lume pentru gloria lui Dumnezeu.

În poporul lui Israel din acea vreme, copiii erau foarte puțin prețuiți. Dar Domnul arată aici, în vorbirea Sa și în acțiunile Sale, valoarea copiilor. Ideea valorii unui copil pentru Dumnezeu este legată de versetele anterioare. În cazul adulterului, copiii sunt puțin stimați. Astfel de părinți uită că copiii lor sunt un *dar* de la Dumnezeu pentru ei ([Geneza 33.5](#)). Dacă părinții își privesc copiii în acest fel, ei nu se vor despărți, fie și numai de dragul copiilor.

Ucenicii erau atât de preocupați de propria lor poziție, încât nu puteau să vadă ceea ce era mare și important în ochii Domnului. Ei au interzis celor care au adus copiii. Din cauza aceasta, Domnul „S-a mâhnit”; ceva ce nu citim prea des despre El. Acesta este un avertisment serios pentru toți părinții care nu-și alocă suficient timp pentru copiii lor și astfel îi împiedică să vină la Domnul.

Răspunsul Domnului dezvăluie inima Sa plină de dragoste pentru copii. El este Cel care are o inimă pentru toți cei slabi și neînsemnați, care se refugiază la El.

În același timp, Domnul menționează în răspunsul Său și o condiție prealabilă pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Aici este vorba despre Împărăția lui Dumnezeu în aspectul ei supraordonat, general. Împărăția lui Dumnezeu, în acest sens, este țărâmul în care Dumnezeu domnește și unde voința Sa este acceptată și pusă în practică.

În acest domeniu se intră prin nașterea din nou ([Ioan 3.3](#)) și cu felul de gândire al unui copil. Încrederea și naivitatea - în contrast cu atitudinea fariseilor care au venit să-L ispitească (versetul 2) - sunt însușirile celor care intră în Împărăție. Acest lucru explică și de ce multor adulți le este atât de greu să se pocăiască și să intre în Împărăție.

După aceste cuvinte, în acțiunile Sale El mai dă încă trei dovezi ale dragostei Sale pentru copii:

1. El i-a luat în brațe;
2. El Și-a pus mâinile peste ei;
3. El i-a binecuvântat.

El a răsplătit încrederea părinților și le-a arătat că nu au venit în zadar. Așa acționează El și astăzi.

Tânărul bogat

Marcu 10.17-22: Și, pe când ieșea la drum, un om a alergat la El și, îngenunchind înaintea Lui, Îl întreba: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața eternă?” Iar Isus i-a spus: „Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul singur, Dumnezeu. Știi poruncile: nu comite adulter; nu ucide; nu fura; nu mărturisi fals; nu înșela; onorează pe tatăl tău și pe mama ta”. Și el, răspunzând, I-a spus: „Învățătorule, toate acestea le-am ținut din tinerețea mea”. Și Isus, uitându-Se la el, l-a iubit și i-a spus: „Un singur lucru îți lipsește: mergi, vinde ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer; și vino, urmează-Mă”. Dar el, întristat de acest cuvânt, a plecat mâhnit, pentru că avea multe proprietăți.

Domnul folosește întâlnirea cu tânărul bogat pentru a da învățături despre posesiunile firești. Acest om, care a alergat să-L întâlnească pe Domnul și a căzut în genunchi înaintea Lui, avea multe trăsături naturale valoroase. Dumnezeu îl ferise de păcate rele până în acea zi. Respectase Legea și dorise să facă ceea ce era drept. Acest lucru a stârnit dragostea Domnului.

Putem vedea în semnificația directă a acestei întâmplări o imagine a unui om necredincios pe cale să apuce viața veșnică.

Dar acest tânăr, în ciuda tuturor intențiilor sale sincere, avea idei greșite, care l-au împiedicat să obțină viața veșnică. În aceasta el se aseamănă cu mulți oameni din vremea noastră care în exterior duc o viață bună, dar care totuși greșesc în punctele în care a greșit și acest tânăr:

- a) *El nu l-a recunoscut pe Domnul ca Fiul al lui Dumnezeu* (versetul 17).

El a văzut în El o Persoană și un Învățător excelent, de la care dorea să învețe ceea ce încă îi lipsea. De aceea, Domnul îl întâmpină pe om pe terenul Legii și îi arată în versetul 18 că niciun om nu este bun, ci numai Dumnezeu.

- b) *El nu simțea că era un păcătos pierdut* (versetele 17,20).

Neprihănirea sa exterioară și viața sa exemplară erau un obstacol pentru ca el să realizeze că era un om cu o natură păcătoasă. De aceea, el nu a întrebat la fel ca temnicerul din [Faptele apostolilor 16.30](#): „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”, ci: „Ce să fac ca să a moșteni viața eternă?”.

Întrebarea lui duce, de asemenea, la următoarea concepție greșită:

- c) *El a presupus că poate face ceva pentru a moșteni viața eternă* (versetul 17).

La fel ca atât de mulți oameni din ziua de azi, el gândea că poate obține cerul prin propria avere sau prin fapte. Dar versete precum [Galateni 2.16](#) și [Efeseni 2.8](#) arată clar că un om nu poate fi mântuit prin propriile fapte, ci numai prin credința în Hristos; și că mântuirea este exclusiv darul și harul lui Dumnezeu. Numai cei care ajung să realizeze că au nevoie de har vor renunța la orice gând de a face ceva. Noi nu putem și nu trebuie să facem nimic, căci totul este făcut.

- d) *El avea multe bunuri, de care era atașat și în care se încredea* (versetele 22-24).

El nu voia să renunțe la bunurile sale. Nu și-a dat seama că nu putea să aducă nimic lui Dumnezeu, pentru a avea viața eternă, ci că trebuia să se bazeze doar pe harul lui Dumnezeu. Chiar și astăzi, multor oameni le este greu să recunoască acest lucru. Iar Domnul arată clar că acest lucru este adesea deosebit de dificil pentru oamenii bogați. Bogăția poate fi un obstacol în calea posesiunii vieții veșnice, dar un obstacol și mai mare este încrederea în bunuri (versetul 24). Iar această încredere în bunuri nu este o problemă doar pentru cei care au multă bogăție.

Dar posesia de bunuri nu este un obstacol absolut în calea intrării în Împărăția lui Dumnezeu. Depinde întotdeauna de ceea ce facem din ele, de modul în care le prețuim și le tratăm. Scriptura ne dă câteva exemple de oameni care au venit la Domnul Isus, în ciuda bogăției sau a poziției lor înalte (de exemplu, Zacheu [Luca 19.2]; Nicodim [Ioan 3.1; 19.39]; Iosif din Arimateea [Luca 23.50]).

Prin cuvintele Sale din versetul 21, Domnul a atins punctul nevralgic din viața acestui om. Când a fost vorba de a face o alegere, acest om a făcut o alegere greșită. Cât de grav este acest lucru! Pentru că, deși a venit la Domnul cu sinceritate și era un om neprihănit în sine, consecința veșnică a fost aceeași pentru el ca și pentru toți cei care au venit la Domnul fără sinceritate.

Pavel era un om cu merite și calități similare cu cele ale acestui om. Dar când a intrat în contact cu gloria Persoanei Domnului, a făcut o alegere diferită. Efectele întâlnirii sale cu Domnul le găsim în Filipeni 3.6-8.

Pe lângă semnificația directă a acestei întâmplări, o putem aplica și la noi, ca credincioși care Îl urmăm pe Domnul. Și, făcând acest lucru, atenția noastră este atrasă aici de *concurența dintre lucrurile pământești și vizibile și comoara din cer*.

În practica uceniciei după Domnul, există pericolul de a ne agăța frenetic sau de a ne încrede în bunurile care ne sunt încredințate. Dacă este așa, „comoara noastră din cer” dispare automat din vedere. Ne îndepărtăm de Domnul în părtașia practică și permitem să se creeze o distanță între El și noi.

De aceea, ar trebui să ne fie întotdeauna clar în minte că bunurile pământești sunt perisabile, în timp ce „comoara noastră din cer” este veșnic fermă și sigură (Matei 6.20). Ar trebui să prețuim această comoară. Iar în ceea ce privește bunurile pământești, să-L lăsăm pe Domnul să ne arate cum să le folosim.

Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu

Marcu 10.23-27: Și Isus, privind în jur, le-a spus ucenicilor Săi: „Cât de greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei care au bogății!” Și ucenicii erau uimiți de cuvintele Lui. Și Isus, răspunzând din nou, le-a spus: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai ușor este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu”. Și erau foarte uimiți, zicând unii către alții: „Și cine poate fi mântuit?” Dar Isus, privind la ei, a spus: „La oameni este imposibil, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate sunt posibile la Dumnezeu”.

În aceste versete, Domnul vorbește de trei ori despre „intrarea în Împărăția lui Dumnezeu”. Ce se înțelege prin „Împărăția lui Dumnezeu” și prin „intrare”?

În sensul direct, atunci însemna intrarea în Împărăția de pace de 1000 de ani. Aceasta era dorința fiecărui iudeu. Despre asta era vorba și în Ioan 3 la Nicodim, unde Domnul îi prezintă nașterea din nou ca o condiție prealabilă pentru a intra în Împărăție.

Am văzut deja ce înseamnă Împărăția lui Dumnezeu pentru noi și care sunt condițiile prelabile pentru a intra în ea, atunci când am analizat versetul 15 din acest capitol. Din Romani 14.17 reiese clar că ceea ce contează astăzi în Împărăția lui Dumnezeu nu sunt lucrurile pământești, ci lucrurile și însușirile spirituale și slujirea pentru Hristos. Prin urmare, aceste lucruri - și nu cele pământești și materiale - sunt cele pe care ar trebui să le recunoaștem, să le prețuim și să

slujim spre gloria Lui. Atunci când facem aceasta, „Împărăția lui Dumnezeu” se realizează în viețile noastre de astăzi.

Cuvintele Domnului de aici despre bunurile materiale au fost greu de înțeles de către ucenici. Pentru că, sub Lege, bogăția materială era un semn al binecuvântării lui Dumnezeu. Spaima și uimirea lor arată cât de puțin înțelegeau ei despre toate. De aceea, Domnul le arată încă o dată că intrarea în Împărăția lui Dumnezeu depinde exclusiv de puterea lui Dumnezeu și de dragostea Sa pentru păcătoși. Este exclusiv lucrarea lui Dumnezeu; omul nu o poate face de la sine.

Răsplata pentru ucenicia credincioasă

Marcu 10.28-31: Petru a început să-I spună: „Iată, noi am lăsat toate și Te-am urmat”. Isus, răspunzând, a spus: „Adevărat vă spun, nu este nimeni care a lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau copii, sau ogoare, pentru Mine și pentru Evanghelie, care să nu primească însutit acum, în timpul acesta: case și frați și surori și mame și copii și ogoare, cu persecuții, și, în veacul care vine, viață eternă. Dar mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dintâi”.

Se pare că Petru cu vorbele sale se leagă de ceea ce Domnul îi spusese tânărului bogat să facă: „Vinde ce ai ... și vino, urmează-Mă”. Ei lăseseră totul și Îl urmau pe Domnul. Acum, Petru voia să știe ce vor primi în schimb.

Domnul spune clar că El va răsplăti din belșug pe oricine renunță la ceva din motive bune – „pentru Mine și pentru Evanghelie”. Dumnezeu nu rămâne dator nimănui. Dar recompensa nu ar trebui să fie motivul uceniciei sau al slujirii noastre, ci dragostea pentru El. Răsplata este doar o încurajare pentru cel care este deja în ucenicie și slujire pentru El.

Apostolul Pavel este un exemplu frumos a ceea ce spune Domnul despre recompense în această perioadă. El a primit aceste lucruri în numeroșii frați și surori pe care i-a slujit și, în același timp, a fost combătut și persecutat.

Cuvintele de încheiere ale Domnului din versetul 31 sunt serioase și semnificative. Ele au fost un avertisment adresat lui Petru și ucenicilor împotriva oricărui fel de automulțumire și, prin urmare, vorbesc și inimilor noastre. Nu este vorba doar de începutul uceniciei și de primul entuziasm în slujire, ci de consecvența în aceasta, care contează în cele din urmă.

Această afirmație a Domnului poate fi aplicată și lui Israel, poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament, dar și națiunilor. Astăzi, Israel este pus deoparte, iar oameni dintre neamuri, atât de disprețuiți pe atunci, formează acum poporul lui Dumnezeu ([Faptele apostolilor 13.46](#)).

O nouă veste a morții și învierii Domnului

Marcu 10.32-34: Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, și Isus mergea înaintea lor; și se minunau și, urmându-L, se temeau. Și, luându-i din nou la Sine pe cei doisprezece, a început să le spună ce urma să I se întâmple: „Iată, ne suim la Ierusalim, și Fiul Omului va fi predat preoților de seamă și cărturarilor și Îl vor condamna la moarte și Îl vor da în mâna națiunilor și Îl vor batjocori și Îl vor biciui și Îl vor scuipa și Îl vor omorî; și după trei zile va învia”.

Domnul Își continuă drumul cu ucenicii spre Ierusalim, locul unde urma să fie predat la moarte. El S-a făcut una cu ucenicii și a mers înaintea lor. Ucenicii L-au urmat îngroziți. Cu siguranță că simțeau că opoziția față de Domnul era tot mai mare și se temeau pentru viața Lui, dacă continua să urce la Ierusalim.

Deși Domnul îi pregătise deja în repetate rânduri pentru ceea ce avea să I se întâmple acolo (Marcu 8.31; Marcu 9.9,31), ei nu reușeau să înțeleagă prea bine, deoarece erau prea ocupați cu ei înșiși și cu Împărăția viitoare.

Dar, în marea Sa răbdare, El „i-a luat din nou la Sine pe cei doisprezece și a început să le spună ce urma să I se întâmple”. Apoi, într-un mod emoționant, El le dezvăluie tot ceea ce avea să I se întâmple și cum avea să fie omorât. El asociază suferințele Sale cu expresia „Fiul Omului”. Domnul Isus a fost cu adevărat și realmente Om și, de asemenea, ca Om a simțit și a suferit suferințele care s-au abătut asupra Sa. Planul lui Dumnezeu conține faptul că Dumnezeu vrea să-L facă Domnitor peste lucrările mâinilor Sale ca „Fiul Omului” (Psalmul 8; Daniel 7.13,14); dar acest plan implică și faptul că Domnul Isus a trebuit să parcurgă în prealabil acest drum al celei mai profunde suferințe și chiar al morții ca Om.

Dorința cărnii de a fi ceva

Marcu 10.35-44: Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, spunând: „Învățătorule, vrem să ne faci ce îți vom cere”. Și El le-a spus: „Ce vreți să fac pentru voi?” Și ei I-au spus: „Dă-ne ca să ședem unul la dreapta Ta și unul la stânga Ta, în gloria Ta”. Dar Isus le-a spus: „Nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să fiți botezați cu botezul cu care sunt botezat Eu?” Și ei I-au spus: „Putem”. Și Isus le-a spus: „Paharul pe care-l beau Eu îl veți bea; și cu botezul cu care sunt botezat Eu veți fi botezați; dar a șede la dreapta Mea sau la stânga Mea nu este al Meu să dau, ci se va da acelora pentru care s-a pregătit”. Și cei zece, auzind, au început să se supere pe Iacov și pe Ioan. Dar Isus, chemându-i la Sine, le-a spus: „Știți că cei care sunt considerați că stăpânesc peste națiuni domnesc peste ele; și cei mari ai lor exercită autoritate asupra lor. Dar între voi nu este așa; ci oricine ar vrea să fie mare între voi va fi slujitorul vostru; și oricine ar vrea să fie cel dintâi între voi va fi robul tuturor;”

Însă, ucenicii nu au înțeles nimic din ceea ce Domnul tocmai le prezentase. În mare contrast cu disponibilitatea Domnului de a merge pe calea celei mai profunde suferințe, ei sunt încă preocupați de ei înșiși și de poziția lor în Împărăție. Dintr-un impuls carnal, Iacov și Ioan - doi ucenici deloc neglijabili - vin la Domnul cu o dorință marcată de o mare iubire de sine. Când sunt întrebați de Domnul, ei precizează mai exact dorința lor și arată clar că erau preocupați de o poziție înaltă în Împărăție.

Dorința lor de onoare și glorie în viitor era în mare contrast cu ceea ce Îl preocupa în prezent pe Domnul: suferința și moartea Sa pe cruce.

Această atitudine a ucenicilor L-a durut pe Domnul. Și totuși, El nu le răspunde supărat sau furios. În schimb, El le clarifică încă o dată, cu toată seriozitatea, că drumul spre glorie duce prin suferință. Întrebarea acum nu era ce loc vor ocupa în Împărăție, ci mai degrabă dacă vor putea bea paharul pe care El îl va bea și dacă vor putea fi botezați cu botezul cu care va fi botezat El.

El nu intră în detalii la răspunsul lor: „Putem”, ci le spune direct că într-o zi vor avea și ei parte de acestea, așa cum se spune aici. Într-o zi vor trebui să sufere din partea oamenilor, la fel ca El (să bea paharul Său) și în parte chiar să fie uciși (să fie botezați cu botezul Său).

În ceea ce privește dorința lor de a avea un loc la dreapta și la stânga Sa, El nu răspunde așa cum se așteptau ei. Ca slujitor al lui Dumnezeu total dependent, El a lăsat această chestiune în seama Tatălui și nu a făcut nimic fără ca Tatăl să I-o spună în mod clar.

Cu regret, nici ceilalți ucenici nu erau într-o stare mai bună, după cum arată indignarea lor la întrebarea celorlalți doi ucenici. În loc să se întristeze și să se rușineze de iubirea de sine și de ambiția celor doi, ei s-au supărat pe ei. Acest lucru a scos la iveală mândria care se afla în inimile lor. Comportamentul lor ne vorbește și nouă. Cum ne comportăm atunci când alții se comportă greșit și fac greșeli?

Având în vedere starea de spirit a ucenicilor, El îi cheamă și le arată că erau caracterizați de un spirit care predomina și printre națiuni. El arată clar că principiile din Împărăția lui Dumnezeu (versetul 43) sunt adesea opuse celor din lume (versetul 42). Printre națiuni, cei mari și conducătorii au putere asupra supușilor lor. Dar printre ucenicii Domnului lucrurile stau altfel: cel care se mulțumește să fie un slujitor și este dispus să îi slujească pe ceilalți în mod dezinteresat este „cel dintâi” dintre ei.

Cel care ocupă un astfel de loc este în concordanță cu Domnul Însuși, care este exemplul desăvârșit și adevăratul Slujitor. Despre acest lucru vorbește următorul verset.

El a venit pentru a sluji

Marcu 10.45: ... pentru că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”.

Chiar în momentul în care ucenicii se certau între ei pentru întâietate și își căutau propria lor prioritate, Domnul rostește aceste cuvinte, care formează versetul central al acestei Evanghelii. El, singurul care avea dreptul de a conduce, venise să slujească. De-a lungul întregii Sale vieți pe pământ, El a arătat această dispoziție. Neobosit, El s-a ocupat de satisfacerea nevoilor oamenilor, de vindecarea bolnavilor, de propovăduirea Evangheliei și de practicarea dragostei. Dar nu numai atât: El primise de la Tatăl porunca de a-Și da viața și de a o lua din nou ([Ioan 10.18](#)), pentru ca păcătoșii să poată fi salvați și să devină copii ai lui Dumnezeu. Și a venit pentru a împlini această voință a Tatălui Său. Astfel, El a devenit „ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” ([Filipeni 2.8](#)). Slujirea Sa a culminat cu dăruirea vieții Sale ca răscumpărare pentru mulți. Ce Mântuitor este EL!

Aici - și în [Matei 20.28](#) - se spune că Domnul Și-a dat viața ca răscumpărare pentru mulți - nu pentru toți. Aceasta este ideea de substituție. Domnul Isus a plătit răscumpărarea doar pentru cei care acceptă cu credință lucrarea Sa de răscumpărare și Îi mărturisesc păcatele.

Vindecarea orbului de la Ierihon

Marcu 10.46-52: Și ei au venit la Ierihon; și, pe când ieșea din Ierihon cu ucenicii Săi și cu o mare mulțime, fiul lui Timeu, Bartimeu, orbul, ședea lângă drum cerșind. Și, auzind că este Isus Nazarineanul, a început să strige și să spună: „Fiu al lui David, Isuse, ai milă de mine!” Și mulți îl muștrău ca să tacă; dar el striga și mai tare: „Fiu al lui David, ai milă de mine!” Și Isus, oprindu-Se, a spus ca el să fie chemat; și ei l-au chemat pe orb, spunându-i: „Îndrăznește; ridică-te, te cheamă”. Și el, aruncându-și haina, a sărit în sus și a venit la Isus. Și Isus, răspunzând, i-a spus: „Ce vrei să-ți fac?” Și orbul I-a spus: „Rabuni, să văd!” Și Isus i-a spus: „Mergi! Credința ta te-a vindecat”. Și îndată a văzut și L-a urmat pe drum.

Cu relatarea despre orbul din Ierihon, primele trei Evanghelii încep descrierea ultimelor evenimente din viața pământească a Domnului, pe care le-a întâlnit în drumul Său spre Ierusalim.

În timp ce Domnul părăsește Ierihonul, cetatea blestemului (Iosua 6.26), un orb pe nume Bartimeu stătea la cerșit pe drum. Boala lui simbolizează starea poporului Israel. Ei nu L-au recunoscut pe Fiul lui David, Mesia, care se afla în mijlocul lor. Pentru ei, El nu era decât Nazarineanul disprețuit. De asemenea, majoritatea israeliților nu au avut ochi pentru propria lor stare.

Cu Bartimeu a fost altfel. Deși nu putea să-L vadă pe Domnul, el avea o dorință pentru El. El era conștient de starea sa cumplită și de neputința sa și simțea o dorință urgentă de a fi vindecat de ea. Acum, când aude că Isus din Nazaret trece pe acolo, strigă după milă. Făcând acest lucru, însă, el nu Îl cheamă pe Domnul ca „Nazarinean”, ci Îl recunoaște ca fiind adevăratul Împărat al lui Israel, „Fiul lui David”, și Îi acordă onoarea care I se cuvine.

Credința lui nu a putut fi oprită nici măcar de amenințările mulțimilor. „El striga și mai tare”, se spune în versetul 48. În fața unei astfel de credințe și nevoi, Domnul nu poate merge mai departe. El se oprește, pentru că era cineva care Îl căuta. El auzise chiar prima strigare a orbului, dar a vrut să testeze perseverența credinței. Acum El spune să-l cheme pe orb. El răspunde la strigătul după ajutor al omului cu chemarea Sa de har. Când Bartimeu aude, își aruncă haina și vine la Isus. El renunță la tot ceea ce îl poate împiedica cumva să vină la Domnul.

Cu întrebarea „Ce vrei să-ți fac?”, Domnul îl face pe orb să vadă foarte clar de ce are nevoie.

În același timp, prin această întrebare, El îi oferă și tot ajutorul Său și îi dă deplina siguranță că El îi poate satisface toate nevoile. Apoi, Bartimeu experimentează imediat acest lucru, ca răspuns la cererea sa de a primi vederea. Domnul răspunde imediat la această cerere de credință și răsplătește încrederea pe care Bartimeu și-a pus-o în El. El a fost vindecat în mod direct și a răspuns harului Domnului, urmându-L pe drum.

Această întâmplare ne vorbește și nouă în mod practic, arătându-ne calea omului păcătos către Dumnezeu și arătându-ne clar în ce măsură putem ajuta sau împiedica o astfel de persoană pe drumul ei către Dumnezeu.

Prin natura sa, fiecare om este orb și se află în Ierihon, adică sub blestemul păcatului. Pentru a fi eliberat din această stare, este necesar contactul personal cu Domnul și acceptarea lucrării Sale de la Golgota. Cum ne comportăm atunci când întâlnim un astfel de suflet căutător? Suntem - asemenea mulțimilor de aici - un obstacol (versetul 48) sau suntem asemenea celor care îl cheamă pe orb și îl conduc la Domnul (versetul 49)? Suntem o piedică pentru ceilalți prin comportamentul nostru, sau ne comportăm în așa fel încât ceilalți să vadă în noi cât de glorios este să-L urmezi pe Domnul și să fii al Lui?